

Arrest

nr. 53 489 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 mei 2007, verklaart er zich op 18 juni 2009 een vierde maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 27 mei 2010, verstuurd op 28 mei 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kaboel. U bent een sjiitische moslim en Hazara van etnische afkomst. U verklaart geboren te zijn in 1371 (Westerse kalender 1992). In de loop van 1998 werd uw vader meegenomen door de taliban, sindsdien is er geen nieuws meer

over zijn lot. De volgende dag vluchtte u samen met uw moeder, uw broer en uw oom en zijn gezin naar Quetta in Pakistan. U bleef daar tot begin 2006 toen uw oom het veilig genoeg achtte om met de familie naar Kaboel terug te keren. Toen u uw muziekcarrière, die u reeds opstartte in Pakistan, ook in Kaboel wilde verderzetten, botste u op tegenkanting van uw oom en andere stamgenoten. Toen u op 20 of 21 september 2006 in het hotel Qasr-i-Mahtab in Kaboel uw muziekbond Saghar aan het publiek wilde voorstellen, werd u door stamgenoten uitgejouwd en met stenen bekogeld. Het ontaardde in een ruzie en u vluchtte weg. Dezelfde nacht kreeg u thuis bezoek van enkele jongens die het op u gemunt hadden. U besloot Afghanistan te verlaten. Vanuit Kaboel reisde u via Iran en Turkije naar België waar u op 7 mei 2007 een eerste keer asiel aanvroeg. Het CGVS nam op 21 mei 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 oktober 2008 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Op 18 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag waarbij de Dienst voor Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30 juni 2009 besliste om de aanvraag niet in overweging te nemen. Op 6 juli 2009 diende u een derde aanvraag in waarbij DVZ op 5 oktober 2009 opnieuw besliste om de aanvraag niet in overweging te nemen. U keerde nooit naar Afghanistan terug. Op 12 oktober 2009 diende u een vierde asielaanvraag in met als nieuw element een brief van uw advocaat met de vraag om de situatie in Kaboel opnieuw te evalueren."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker haalde geen elementen aan die zijn actuele vrees voor vervolging staven;
- verzoeker legde in de loop van zijn diverse asielaanvragen verschillende verklaringen af over zijn vader, zodat hij onduidelijk blijft over zijn familiale achtergrond en de problemen die hij hierdoor kende;
- op dit ogenblik is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat zijn familie zich op dit ogenblik in Ghazni bevindt en zijn situatie dus ten aanzien van Ghazni moet beoordeeld worden. Verzoeker stelt dat hij hierover een stuk heeft neergelegd, dat enkel de Dienst Vreemdelingenzaken dit stuk onderzocht heeft en dat de commissaris-generaal dit stuk niet betwist. Verzoeker benadrukt dat hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag heeft aangegeven dat zijn familie in Ghazni verblijft.

Verder stelt verzoeker over Kaboel dat UNHCR stelt dat plaatsen die niet op de lijst van veilige plaatsen staan niet noodzakelijkerwijze veilig zijn. Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn asielaanvraag verschillende stukken heeft neergelegd. Hij voegt aan zijn verzoekschrift informatie toe van ANSO over de gebeurtenissen in Kaboel van de laatste maanden en stelt dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet recent is. Verzoeker vervolgt dat er volgens het Internationale Comité van het Rode Kruis sprake is van een binnenlands gewapend conflict wanneer er langdurige of aanhoudende gewapende confrontaties bestaan tussen regeringstroepen en één of meer gewapende groeperingen. De confrontaties moeten een minimum aan hevigheid bereiken en de betrokken partijen moeten een minimum aan organisatie vertonen. Volgens verzoeker beantwoordt Kaboel aan deze omschrijving. Door te stellen dat er in Kaboel geen openconflictsituatie is, voegt de commissaris-generaal volgens verzoeker een voorwaarde toe aan de wet. Verder voert verzoeker aan dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld, aangezien de commissaris-generaal niet ontkent dat burgers wel degelijk het slachtoffer van geweld worden, ook al zouden ze niet geviséerd worden.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen opdat de commissaris-generaal zou onderzoeken of er in Kaboel voldoende opvang is voor vluchtelingen.

2.2. De verwerende partij legt op de terechtzitting een rapport neer over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel dat dateert van 17 augustus 2010.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet verduidelijkt waarom de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 1, 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en met de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Opdat een middel onontvankelijk zou zijn, volstaat het immers niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de weigering van de vluchtelingenstatus niet betwist. De Raad sluit zich hieromtrent aan bij de motieven in de bestreden beslissing (zie supra 1.4.).

Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij in Kaboel geboren is en daar gewoond heeft voor zijn vertrek naar Pakistan en na zijn terugkeer uit Pakistan (gehoorverslag 11 december 2007, 3 en 4; vragenlijst 22 juni 2007, 1; verklaring 22 juni 2007, vragen 5 en 9). Bovendien vroeg verzoeker bij het indienen van zijn huidige asielaanvraag om de situatie in Kaboel opnieuw te beoordelen en legde hij daarbij uitsluitend informatie neer die over Kaboel handelde. Verzoeker toont verder niet aan dat zijn familie naar Ghazni verhuisd is. Hij legt tijdens het gehoor weliswaar een document voor dat moet aantonen dat zijn familie nu in Ghazni woont, maar dit document heeft hij reeds bij zijn tweede asielaanvraag neergelegd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft over dit document op 30 juni 2009 reeds het volgende geoordeeld: *“Overwegende dat de betrokkene een brief van de dorpsvoorzitter naar voren brengt die handelt over een familie waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene er niet in wordt vermeld, dat hij een gesolliciteerd karakter heeft, dat hij geschreven kan zijn op aanvraag”*. Verzoeker heeft tegen deze beslissing geen beroep ingediend. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, gelet op het feit dat deze beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien dit bewijselement op het ogenblik van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoeker brengt geen element aan dat een ander licht kan werpen op de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 juni 2009.

De Raad is verder van oordeel dat verzoeker niet aantoont en er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In het geactualiseerde rapport van de veiligheidssituatie dat de verwerende partij op de terechtzitting heeft neergelegd stelt ANSO dat het geweld in de stad Kaboel is afgenomen, in contrast met een toename in de rest van het land en de veiligheidstoestand er rustig is (rapport CGVS 17 augustus 2010, 15). Het rapport bevestigt dat het geweld in de stad Kaboel vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen bestaat. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Aldus blijkt niet dat er in de stad Kaboel een conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde rapporten, met name een e-mail van UNHCR, een rapport van OSAR van augustus 2009, een overzicht van de Ierse vluchtelingendienst, ANSO-berichten, de definitie van een gewapend conflict en een uittreksel van het UNCR-rapport van juli 2009 doen geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen aangezien al deze rapporten, behalve de ANSO-berichten overigens verwerkt in de door verwerende partij neergelegde nota, in hoofdzaak betrekking hebben op de situatie zoals deze werd vastgesteld in 2009. Aldus bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.4. Aangezien niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 39/2, §1,2° van de vreemdelingenwet, is er geen grond om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing zoals verzocht door de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER